

Zemědělské terasy v Pisacu v Posvátném údolí Inků. Indiáni na nich po staletí pěstovali kukuřici, ale když byly zapsány na seznamu UNESCO, leží ladem

Ty, který dáváš světlo a život všem tvorům, proč se nade mnou nesmiluješ? Otče, ať mě radši nebe hned zabije svým bleskem nebo ať se země otevře a stáhne mě do svých hlubin, než abych musela dále takhle trpět.“

Bůh Slunce se nad ní slitoval, sestoupil na zem a znovu si vyslechl její nářky. Žádal ji, aby byla trpělivá, že přijdou lepší časy. Rozkázal jí, aby dále hledala nějaké kořínky, a přitom do ní pronikl svými paprsky. Žena otěhotněla a o čtyři dny později porodila krásného silného chlapce. Byla velmi šťastná, protože teď si byla jistá, že zlé časy již skončí a potraviny bude dost.

Bůh Pachacamac se ale velmi rozzlobil, že Slunce zasáhlo do jeho plánů a on že již není tak uctíváný jako dříve. Dával za to vinu malému chlapci a začal ho velmi nenávidět. Jednoho dne se k němu přiblížil a nedbaje na nářek a prosby jeho matky ho zabil a roztrhal na malé kousky. Aby si již nikdo nikdy nemohl stěžovat bohu Slunci, jenž byl mocnější než on, zasadil zuby zavražděného dítěte a z nich vyrostla kukuřice, jejíž zrna se podobají zubům. Z kostí a žeber dítěte vyrostla juka, jejíž kořen je dlouhý a bílý jako kosti. Ze svalů vyrostly sladké pepinos (*Solanum muricatum*), plody chutí podobné melounu, pacae (*Inga feuillei*), stromy s velkými lusky, obsahujícími semínka

obalená sladkou bílou dužninou, a další ovocné stromy. Od té doby už lidé nikdy nepocítili hlad a za to všechno děkovali Slunci a uctívali ho.

Nejdůležitější potravina, která se z kukuřice připravuje už několik tisíc let, je již několikrát zmiňovaná *chicha de jora*, kvašený, lehce alkoholický nápoj z bílé kukuřice. Ten indiáni nabízeli bohům společně s jinými potravinami, jemnými tkaninami a cennými předměty ze zlata a stříbra. Dodnes ho indiáni nabízejí Pachamamě, bohyni Země. Tu musí uctívat, neboť dává lidem všechny potraviny. Proto jí také musí nabídnout chichu, připravenou z kukuřice, kterou jim Pachamama dala. Tento rituál se nazývá „tinka“. Maličké množství chichy vylijí na zem, prsty namočí do sklenice a několik kapek rozstříknou na všechny světové strany, aby také vzdali hold apuům, bohům hor, řek a lagun.

Příprava nápoje není zvláště složitá. Bílá naklíčená kukuřice se umele a nechá se zkvasit ve velkých keramických nádobách. Dnes se ke kvašení už většinou používají kvasnice, ale když nejsou po ruce, tak se jednoduše připraví postaru: Část kukuřice se rozžvýká a pak se vyplivne ke zbývajícím surovinám. Slina pak umožní kvašení.

Hlavní ale je, že chicha udržovala obyvatelstvo zdravé a silné, protože je to velmi vydatný a výživný nápoj. Nikdy nebylo ve zvyku pít vodu, která má na pobřeží a v pralese značně špatnou kvalitu. Tak se lidé, možná nevědomky, vyvarovali střevních infekcí a parazitů.

Prodávka nápojů na trhu v Cuzcu. V první nádobě je chicha

Chicha se pije i na severním pobřeží. Ne ze sklenic, nýbrž z misek ze suchých tykví